

salveret sig. Det var det, det ærede Medlem havde. Da det gjaldt Angrebet, var han i første Geled, men da det gjaldt om at tage Ansvar, var han i tredje Geled. I første Geled svævede en ubestemmelig en, en Broder eller Søster Mika, hvem det nu var. Bag dette kom i andet Geled et mere kvindeligt Væsen, der var nemmere at faa fat paa, og som man dog til en vis Grad kunde sige hvem var. Bag hendes Skorter tittede saa Bersærken og Helten frem, rede til at løbe, det første han opdagede, at Ansvar fulgte efter. Det forekommer mig, at i den Komædie, som det ærede Medlem her har opført ved Angrebet paa Udenrigsminister Cold, eller rettere sagt i denne Tragedie, thi det var i Virkeligheden en Tragedie, har det ærede Medlem paa en saare naturtro Maade spillet Marodørens Rolle.

Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen fremsatte ogsaa en Beskyldning mod hele Venstre. Han tog hele Pressen, og han nævnte forleden Dag, at i de fleste Valgkredse dreves den eller hin Agitation ved Valget i 1920. Nu nævnte han ogsaa, at hele Venstre var fremkommet med lignende Beskyldninger. Derfor var det nødt til nu at gaa til Modangreb og fremkomme med disse Beskyldninger mod Udenrigsministeren. Det var noget lignende, som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg ogsaa fremhævede. Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen tager, som sagt, gerne Munden fuld. Han giver sig ikke Tid til at skære Stegen i Stykker, men tager det hele med bare Næver og putter det i Munden paa een Gang. Han tager hele Venstrepressen, de fleste Valgkredse og nu hele Venstre og siger, at de har rettet disse eller hine Beskyldninger.

Nu har jeg aldrig hørt, at en Lovovertræder kan blive frikendt, fordi han kunde henvise til, at der var andre, der havde gjort noget lignende. Hvis en Lovovertræder kunde det, tror jeg, at der vilde blive meget faa dømt her i Landet. Jeg kan heller ikke tænke mig, at det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen vil kunne gaa ind paa den Tankegang, at hvis han en Gang skulde blive angrebet for, at han ved militære Foranstaltninger havde ophidset Befolkningen, og det var en ganske usandfærdig Beskyldning, skulde han indrømme, at han var afskaaret fra at tilbagevise denne Beskyldning, fordi vedkommende kunde henvise til, at det ærede Medlem Hr. Stauning i sin Tid havde fremsat lignende Beskyldninger. Jeg tænker mig heller ikke, at hvis det ærede Medlem gennem Bladene skulde blive angrebet for paa ærerørig og uærlig Vis at have foretaget et eller andet, skulde

han sige: Det finder jeg er lovligt og fuldt ud forsvarligt fra denne Mands Side; han kan jo henvise til, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg har gjort akkurat det samme. Jeg tænker ikke, at det ærede Medlem vilde gaa ind paa denne Tankegang, og det finder jeg meget rigtigt. Man kan nemlig ikke forsvare sig selv ved at henvise til, at andre har begaaet noget lignende.

Men man kan endnu mindre forsvare sig selv ved ganske ubestemt at beskyldte Venstre eller Agitationen i de fleste Valgkredse eller Venstrepressen for i al Almindelighed at have gjort sig skyldig i dette eller hint. Man kan ikke forsvare uberettigede Beskyldninger ved at fremkomme med nye og ubevislige Beskyldninger. Her foreligger der noget ganske bestemt, som vi paaastaar, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg har gjort sig skyldig i paa en bestemt Maade; men dette at udslynge Beskyldninger mod Venstre i al Almindelighed er ikke noget, man kan faa fat i. Man maa have bestemte Tilfælde og vide, hvad det er, der er sket, og hvor det er sket, og naar det er sket; saa kan man diskutere den Sag. Men man kan ikke i al Almindelighed ved at udslynge Beskyldninger forsvare, at man har rettet uberettigede Beskyldninger mod en politisk Modstander.

Jeg ved godt, at Oppositionen nu, i nogen Grad i hvert Fald, er gaaet over fra at rette politiske Angreb mod Regeringen til at rette personlige og personligt krænkende Beskyldninger, snart af den ene, snart af den anden Art. Jeg vil minde om — jeg husker ikke lige Rækkefølgen, men det er i den senere Tid, det alt sammen har fundet Sted —, at det ærede Medlem Hr. Rode nævnte, at Indenrigsminister Kragh skulde have været i Færd med udenom de andre Ministre, i hvert Fald udenom Statsministeren, at søge at danne en ny Regering. (Rode: Tværtimod!). I hvert Fald kunde det ærede Medlem Hr. Rode ikke bevise sin Beskyldnings Rigtighed; han kunde kun henvise til en Bagmand. Det var altsaa et personligt Angreb, hvorfor der ikke kunde føres noget som helst Bevis. Saa vidt jeg husker, fortsattes Rækken med, at Formanden for det radikale Venstre fremsatte en Beskyldning om, at denne Regering var afhængig af et tredje Ting, noget, som der ingen som helst Beviser er ført for eller kan føres for. Det er altsaa en ren og skær ubevist og ubeviselig Beskyldning. Rækken blev fortsat med, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg fremsatte ærerørige Beskyldninger mod Udenrigsministeren. Og nu har vi hørt, at det ærede Medlem Hr. L.